

OBSAH

Část první – Cesta k velkolepému zaslíbení

- 1. Amatéri 11
- 2. Zapálení ohně 30
- 3. Píseň pro zoufalé 44
- 4. Největší objev všech dob 62
- 5. Den, kdy se Ježíš neskutečně rozhněval 78

Část druhá – Odchýlení od nejlepšího Božího plánu

- 6. Čas tříbení 103
- 7. Vábení kouzlem novoty 121
- 8. Vábení marketingu 140
- 9. Vábení nauky, která nemá žádnou moc 158

Část třetí – Cesta kupředu

- 10. Příliš moudří pro naše vlastní dobro? 181
- 11. Hledání obyčejných hrdinů 194

Slovo pastorům 211

Závěr 214

Poznámky 224

Svěží vítr, nový oheň: studijní příručka 227

Důležitou motivací těchto událostí se stalo zakládání nových sborů. Rozdávali jsme lístky zdarma v té části města, kde jsme zrovna chtěli začít budovat sbor. Potom jsme během koncertu oznámili: „Příští neděli začne bohoslužba na tom a tom místě. Chceme vás požádat, abyste se k nám připojili.“

Dozvěděl se o nás největší americký distributor křesťanské sborové hudby, kterému se naše produkce líbila, a jednoho dne se setkal s Carol a položil jí otázku: „V čem spočívá vaše tajemství? Jak to, že tohle funguje?“

Začala hovořit o modlitebních setkáních pěveckého sboru. Návštěvník si nejspíš myslel: Asi mé otázce nerozuměla. *Já jsem chtěl vědět, proč je jejich hudba a zpěv tak inspirativní.*

Teprve po několika měsících si uvědomil, že život hudby a zpěvu má svůj zdroj v modlitbách. Právě v tom spočívá ono tajemství.

Modlitbu se skutečně nelze naučit z principů, na seminářích či sympóziích. Musí se zrodit z celé šíře potřeb, které cítíme. Když si řeknu „*Měl bych se modlit*“, moje motivace brzy pohasne a já se modlit přestanu; tělo je příliš silné. Musím cítit *nutkání a potřebu* modlit se.

Drsný život uprostřed města nás nutí k tomu, abychom se modlili... Co ale zbytek země, daří se ostatním lidem proplouvat životem v pořádku? Domnívám se, že ne.

Ano, drsný život uprostřed města nás nutí k tomu, abychom se modlili. Když máte alkoholiky, kteří se pokouší spát na zadním schodišti vaší budovy, když na vaše

dospívající mladé lidi útočí a na cestě na setkání mládeže je ohrožují nožem, když v předsálí vašeho sboru narazíte na transvestity, pak naléhavě potřebujete Boha. Podle nedávné studie Kolumbijské univerzity jde dvacet jedna centů z každého dolaru, který obyvatelé New Yorku zaplatí jako městskou daň, na boj s následky kouření, pití alkoholu a užívání drog.

Bylo by snadné se domnívat, že naše problémy – tehdejší i současné – jsou výjimečné a narazíme na ně jen v centru velkého města. Co ale zbytek země, lidé v dalších městech a na předměstích, daří se jim proplouvat životem v pořádku? Domnívám se, že ne. I v té nejmenší vesnici Úrodného pásu existuje spousta naléhavých potřeb. V každém sboru je mnoho zbloudilých dětí, řada členů sboru neslouží Bohu. Věříme skutečně tomu, že Bůh je schopen přivést je k sobě?

Příliš mnoho křesťanů žije ve stavu popírání: „Ano, já doufám, že moje dítě se jednoho dne vrátí.“ Někteří rodiče to ve skutečnosti už vzdali: „Asi už se nedá nic dělat. Bobby se nevyvedl – ale my jsme se snažili. Jako dítě jsme ho zasvětili Bohu... Snad někdy...“

Čím víc se modlíme, tím víc cítíme, že se musíme modlit ještě víc. A čím víc cítíme potřebu se modlit, tím víc se *chceme* modlit.

Přezkoumejme projevy života

Modlitba je zdrojem křesťanského života a životně důležité spojení. Jinak řečeno, je to, jako když máte v náručí hezky oblečené dítě, které ale přestalo dýchat. Nebudeme

řešit krajkované šaty, ale *zajistíme, aby dítě začalo dýchat!* Nemá smysl mluvit k někomu, kdo je v kómatu. Proto také onen velký důraz dnešních církví na učení jako takové přináší jen tak omezené výsledky. Učit je dobré tam, kde proudí život. Pokud jsou posluchači v duchovním kómatu, můžeme jim říkat všelijaké hezké a pravověrné věci, ale duchovní život se výukou nepředá.

Pastoři i sbory se musejí cítit natolik nepohodlně, aby museli připustit: „Pokud nevedeme modlitební život, nejsme novozákonní křesťané.“ Toto přesvědčení nás zahanbuje, ale jak jinak to může Bůh prolomit a změnit?

Pokud skutečně přemýšlíme o tom, co říká text 2,42 ze Skutků apoštolů – „Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se“ –, ukazují se modlitby být důkazem toho, že církve je normální. Čtvrtým znamením na výše uvedeném seznamu je volat k Hospodinu. Kdyby se náš sbor nemodlil, nemohli bychom se chlubit tím, že jsme pravověrní, ani počtem účastníků na nedělních bohoslužbách.

Ve skutečnosti jsme si s Carol vícekrát říkali, že kdyby někdy sboru Brooklyn Tabernacle začal chybět duch hluboké pokory a volání k Hospodinu, věděli bychom, že máme vážné problémy, i kdyby se účast zvedla na více než 10 000 lidí.

4. kapitola

NEJVĚTŠÍ OBJEV VŠECH DOB

BĚHEM BEZPOČTU ÚTERNÍCH MODLITEBNÍCH VEČERŮ si všímám, jak mne obklopují svaté zvuky modliteb a přímluv, které naplňují sbor, pronikají do předsálí a plynou ze srdcí všech přítomných lidí. Když se shromáždění blíží ke konci, slyším hlasy matek, které se modlí za svoje zbloudilé děti... muže, kteří Boha prosí o zaměstnání... a další, kteří děkují za vyslyšené modlitby... a sem tam i pláč. Vede mě to k úvahám: *Tady jsem za celý svůj život nejbližší nebi. Kdyby mne pozvali do Bílého domu na setkání s nějakými významnými lidmi, nepřineslo by mi to takový pokoj a hlubokou radost, jaké cítím zde v přítomnosti lidí volajících k Hospodinu.*

Zvuky modliteb nejsou vynucené, jako když se dav lidí dostane do nějakého náboženského poblouznění. Spíše je to zvuk hlasů lidí, kteří svobodně vyjadřují svoje niterné potřeby, touhy a chvály.

To, co během těchto úterních večerů slyším, není v našem sboru nijak neobvyklé ani mimořádné. Tento druh modliteb není žádný nový vynález, má velmi starodávné kořeny. Sahá do doby před Kristem, před Davidem, a dokonce dřívější, než Mojžíš zorganizoval formální bohoslužebný systém kolem stánku úmluvy. První zmínku nacházíme už v Genesis 4,25–26:

I poznal opět Adam svou ženu a ta porodila syna a dala mu jméno Šét (to je *Do klína vložený*). Řekla: „Bůh mi vložil do klína jiného potomka místo Ábela, kterého zabil Kain.“ Šétovi se narodil syn; dal mu jméno Enóš.

Tehdy se začalo vzývat jméno Hospodinovo.

Uvažujme o tom. Až do této doby lidé znali Boha hlavně jako Stvořitele. Bůh stvořil zahradu Eden i zbytek světa, kam až dohlédli.

Nyní nastává počátek *kolektivního vztahu* se Všemohoucím. Dříve, než se objevila Bible, dříve, než byl ordinován první kazatel a začal zpívat první pěvecký sbor, se určitý počet zbožných lidí rozhodl, že se odliší od svých bezbožných vrstevníků tím, že *budou vzývat jméno Hospodina*. Kain a jeho potomci šli vlastní cestou nezávisle na Bohu. Naopak věřící lidé prokázali svoji závislost na Hospodinu tím, že k němu volali a vzývali jeho jméno.

Ve skutečnosti se první Boží lidé nenazývali „Židé“ nebo „dítky Izraele“ či „Hebrejové“. Na samotném počátku jejich jméno znělo „ti, kdo vzývají jméno Hospodinovo“.

Svěží vítr, nový oheň

Během jednoho neurčeného dne... v jednu neznámou hodinu... Bůh v lidském srdci vzbudil a oživil instinkt. Lidé cítili, že když se octnou v problémech a budou volat k Hospodinu, že je vyslyší. Bůh zasáhne do jejich situace.

Dovedu si představit, jak si dvě ženy povídají: „Už jsi slyšela o Bohu, který odpovídá, když k němu voláme? On je víc než Stvořitel, on o nás pečuje a naplňuje naše potřeby. Skutečně rozumí tomu, co cítíme.“

„O čem to mluvíš? Bůh přece dělá to, co sám chce, a lidé ho nijak nedokážou ovlivnit.“

„Ne, ne, to se pleteš! Když k němu voláš, neodvrátí se, jako by byl hluchý! Naslouchá nám, odpovídá nám a jedná!“

Pane, pomoz

V našem sboru Brooklyn Tabernacle několikrát kázal můj dávný přítel, David Jeremiah, ze sboru Shadow Mountain Community poblíž San Diega. Okamžitě poté, co mu lékaři diagnostikovali rakovinu, nám zavolal s prosbou, abychom se za něj modlili. O několik měsíců později nás znovu navštívil během evangelizační kampaně, kterou jsme pořádali v Madison Square Garden. A později u nás kázal při jedné z nedělních bohoslužeb. Lidé ve shromáždění byli rádi, že se mohou setkat s tímto báječným křesťanem, za kterého se tolik přimlouvali.

Bůh není vzdálený a nezúčastněný. Po staletí znova opakuje: „Já ti pomohu, skutečně to udělám. Když jste připraveni vztáhnout ruce, vztáhněte je ke mně.“

Když David viděl lásku a vděčnost lidí za to, že před nimi vystoupil, prohlásil z kazatelny: „Zavolal jsem vám hned, jakmile jsem se dozvěděl o své diagnóze, protože vím, jaký důraz kladete na modlitbu. Hned v předsáli mne kdosi vítal a povídá: ‚Pastore Jeremiahu, my jsme se za vás skutečně přimlouvali a volali k Bohu.‘ Právě proto jsem se na vás obrátil. Víím, že vaše modlitby nejsou pouze jakýmsi mechanickým cvičením, ale že skutečně a úpěnlivě voláte k Bohu v mé potřebě. A Bůh mě tou zkouškou provedl.“

Přesně toto je doslovný význam hebrejského slova, které se ve Starém zákoně nachází mnohokrát, když se zde píše, že lidé *volali k Hospodinu*. Ten výraz znamená *úpěnlivě volat, zapřísahat a žádat o pomoc*. To je podstatou opravdové modlitby, která se dotýká Boha.

Charles Spurgeon jednou poznamenal, že „nejlepší formou modlitby je taková, kterou nemůžeme nazvat jinak než volání“. (1) Nevybízí nás Bůh v celé Bibli právě k tomu? „Volej ke mně a odpovím ti. Chci ti oznámit veliké a nedostupné věci, které neznáš“ (Jr 33,3). Bůh není vzdálený a nezúčastněný. Po staletí znova opakuje: „Já ti pomohu, skutečně to udělám. Když nevíte, kam se obrátit, obraťte se ke mně. Když jste připraveni vztáhnout ruce, vztáhněte je ke mně. A obraťte se na mne i svým hlasem, já přijdu a pomohu vám.“

Když se Mojžíš vrátil z hory Sinaj, stalo se volání k Hospodinu znakem úspěchu Božího lidu. Nejdramatičtěji to vyjádřil sám patriarcha ve své řeči na rozloučnou: „Což se najde jiný veliký národ, jemuž jsou jeho bohové tak blízko, jako je nám Hospodin, náš Bůh, kdykoli

Svěží vítr, nový oheň

k němu voláme?“ (Dt 4,7). Jiné národy měly lepší vozy, vojenskou výzbroj, ale nic z toho nebylo nakonec to nejdůležitější. Neměli to, co měli Izraelité: Boha, který odpovídá, když k němu volají. A povšimněme si, že Bůh jim neslibuje svoji pomoc, pokud by k němu Izrael přestal volat. V takovém případě následuje porážka a pokoření.

Skutečná moc

Hlavní satanovou strategií s Božím lidem vždycky bylo mu našeptat: „Nevolejte k Bohu, nežádejte ho, nebuďte na něm závislí a nečekejte, že pro vás udělá velké věci. Docela dobře si vystačíte, když se spolehnete jen na svoji chytrost a energii.“ Pravdou je, že ďábel se příliš nebojí našich lidských snah a rozhodnutí. Ale dobře ví, že jeho království neobstojí, pokud pozvedneme srdce k Bohu.

Naslouchejme Davidovu pevnému přesvědčení v žalmu 4,4: „Vězte, Hospodin pro svého věrného koná divy. *Hospodin slyší, když k němu volám.*“ Toto byl základní Davidův postoj, jeho instinkt a zvláště jeho strategie v boji. *Nezáleží na tom, jak je vyzbrojená armáda Filištínských. Když budeme volat k Hospodinu, dá nám vítězství. Pokud se však od něho odvrátíme a nebudeme k němu volat, pak nás porazí i maličká armáda.*

Téměř slyším, jak David říká: „Můžete mne honit, můžete mne pronásledovat, můžete dělat, co vás napadne – když však budu volat k Hospodinu, budete mít problémy! Hospodin uslyší, když k němu budu volat.“

Pravdou je, že ďábel se příliš nebojí našich lidských snah a rozhodnutí. Ale dobře ví, že jeho království neobstojí, pokud pozvedneme srdce k Bohu.

Povšimněme si toho, jak Bůh v žalmu 14,4 definuje bezbožného člověka: „Což nevědí všichni, kdo páchají ničemnosti, kdo jedí můj lid, jako by jedli chleba, *ti, kdo Hospodina nevzývají?*“ Toto je Boží definice svévolníka. Takoví lidé dělají mnoho různých věcí, ale nepokořili se a neuznávají Boží svrchovanost tím, že by z celého srdce vzývali jeho jméno.

Jeden autor duchovní literatury prohlásil: „Tím hlavním, co po nás Bůh žádá, je naše pozornost.“

Ani samotné spasení není možné, pokud člověk pokorně nevzývá jméno Páně (Sk 2,21), protože Bůh zaslíbil, že projeví svoje bohaté milosrdenství těm, kdo budou vzývat jeho jméno (Ř 10,12–13).

„Až mě potom budeš v den soužení volat,“ říká Bůh v žalmu 50,15, „já tě ubráním a ty mě budeš oslavovat.“ Bůh si přeje, abychom ho ve svém životě oslavovali... ale jediná skutečná chvála je výsledkem toho, že k němu přicházíme v okamžicích potřeb a problémů. Pak Bůh zasahuje a prokazuje svoji moc v náš prospěch a my si uvědomujeme, že to působí on.

Nemíváme občas sklony k ješitnosti a představě, že všechno snadno zvládneme sami? Když však nastanou opravdové problémy, velmi rychle si uvědomíme, že na to nestačíme. Problémy patří mezi důležité Boží služebníky, protože nám připomínají, jak velice a trvale potřebujeme

Svěží vítr, nový oheň

Boha. Jinak máme sklon na něho zapomínat. Z nějakého důvodu chceme jít životem sami.

Jak začíná oživení

Historie minulých oživení nám tuto pravdu vykresluje docela barvitě. Když studujeme Velké duchovní probuzení, Druhé velké oživení, Probuzení ve Walesu, Vylití Ducha v ulici Azusa v Los Angeles v roce 1906 nebo jakékoliv další duchovní oživení, vždycky se setkáme s lidmi, kteří nejdříve v duchu sténali a toužili po změně stávající situace – jak u sebe, tak ve své církvi. Začali vroucně a naléhavě volat k Bohu, jejich modlitby zažehly oživení a vedly k více modlitbám – podobně jako Asaf v žalmu 80 nařiká nad situací své doby: rozbořenými hradbami, zvířaty a ohněm pustošícím vinice. Pak ve verších 19 a 20 prosí: „Hospodine, Bože zástupů, obnov nás... ať můžeme vzývat tvoje jméno.“

Duch svatý je Duchem modlitby. Jedině když jsme naplnění Duchem, cítíme, že potřebujeme Boha všude, kam se obrátíme. Můžeme řídit auto, a tu se náš duch spontánně obrátí k Bohu a předkládá mu naše potřeby, prosby a přímlyvy i uprostřed cesty.

Pokud se naše sbory nebudou modlit a lidé nebudou mít touhu po Bohu, co záleží na počtu lidí, kteří se účastní bohoslužeb? Jak to bude působit na Boha? Dokážete si představit, že andělé říkají: „Ty vaše lavice! Nechce se nám ani věřit, jak jsou krásné! V nebi o nich hovoříme už celé roky. A osvětlení vaší modlitebny je teprve úžasné. A také schůdky ke kazatelně jsou kouzelné...“?